

τόν θάνατόν μας. Νά μή φοβηθήτε διά τίποτε, και νά ἐπιμεινέτε εἰς τήν ἀπόφασίν σας, ἐπειδή δέν ἤμποροῦν νά πράξουν τίποτε ἐναντίον τῶν δικαίων τῆς Ἑλλάδος, ἀρκεῖ νά μή ἐνδώσῃτε σέίς ὁἱ ἴδιοι εἰς τήν ὑποταγήν».

Ἀπό κεί ὁ Μεταξῆς ἐπῆγε στό Παρίσι και κατόρθωσε ν' ἀποσπᾶσθαι διάφορα χρηματικά ποσά ἀπ' τόν Κορσῆ και ἄλλους ὁμογενεῖς. Βλέποντας ὅμως ὅτι κινδύνευε ν' ἀποκαλυφθῆ, πῆγε στό Λονδίνο και κατόπι στήν Ἀγκῶνα τῆς Ἰταλίας. Ἐκεῖ ξαναπῆρε τόν ἀληθινό τόν ὄνομα και ἐπέστειρε μέ πολλούς Ἕλληνας, μέ τόν πλοῖσιον Σάφτι, ἀλλά δέν ἀρῆσῃε νά ξεμασκαρευθῆ. Μερικοὶ Ἕλληνες τόν ἐξώρῃσαν γιά κακά. Καί ἰδοὺ πῶς περιγράφει τή σκηνή αὐτή ὁ ἱστοριογράφος Χιώτης σ' «Ἀπομνημονεύματά» του :

«...Μετὰ ταῦτα ἐρωτοῦν τόν ἴδιον ἄν ἐγγώριζε κήποιον.... Σηπλιᾶδην Μεσθενόπουλον διότι τοὺς ἐγραφαν τάχα ἐκ Ναυπλίου δι' ὑπόθεσιν ἀφορώσαν τὸ ὑποκείμενόν του και δέν ἤξευραν ποῦ εὐρίσκειται, και ὁ ἀπατεὼν ἀπεκρίθη ὅτι δέν εἶχεν εἶδῃσαν περὶ αὐτοῦ. Πῶς ; ἐπανέλαβον, ὅτε ἦσο εἰς Γενεύην, ἦτο και ἐκείνος ἐκεῖ, και εἰνε ἄπορον ὅτι δέν ἐγγώρισε τοιοῦτον ομηρικόν ὑποκείμενον, ἀποσταλμένον διά μεγάλας ὑποθέσεις τοῦ ἔθνους ! Τότε δά ἐγινεν ἄλλος ἐξ ἄλλου, και τότε τοῦ λέγουν : «Σὺ εἶσαι ὁ Μεσθενόπουλος, και αὐτὰ τὰ γράμματα εἰνε ἴδικα σου». Ἀφοῦ δ' ἐκείνος ἐπῆρε και ἐκένταξε τὰ γράμματά του, ἐξηγησάθη και ἐφώνασε ὅτι εἰνε Σπῆρος Μεταξᾶς, και ὅτι δέν ἤξευρεν οὔτε νά ὀμιλήσῃ, μήτε νά γράψῃ Ἰταλιστῆ, ἐνώ τὰ γράμματα ἦσαν Ἰταλικά γράμματα και αὐτός ὀμίλει ὅλην τὴν ἡμέραν Ἰταλιστῆ με τόν Σάφτην...»

Ἐπειτα ἀπὸ τὸ ξεμασκάρεμά του ὁ ἀπατεὼν ἀναγκάστηκε νά φύγῃ ἀπὸ τὴν Ἀγκῶνα σὲ ἀγνωστὴ διεύθυνση, ἐνῶ οἱ Ἕλληνες ἐπέλειαν γράμματα στόν Ἰω. Καποδίστρια και στοὺς ἀρχηγούς τῆς Ἐπαναστάσεως και τοὺς ἀντιγέλαν κα διατρέξαντα...

« Ἰω. Καποδίστριας ἐθύμωσε πολύ, προπάντων γιά τὴν πλαστογραφίαν τῆς ὑπογραφῆς του και ἤρῃσσε νά μάθῃ ποῦ θρίσκειται ὁ ἀπατεὼν γιὰ τὸν καταγγεῖλῃ σὲς ἀρχές.

Ἐλὸς, ὁ Μεταξᾶς, νομίζοντας ὅτι λησιμονήθηκαν τὰ κατορθώματά του, παρουσιάζεσται στή Ζάκυνθο, ἡ ὁποία τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη ἦταν στήν Ἀγρικὴ κατοχή... Ἰω. Καποδίστριας τὸ ἐμαθε, καί ἐστελε ἀναφορά στόν Ἄγγλο Ἀρμοστή Ἄνταμ. Ἡ Ἀστίνωνα ἐπῆσε ἀμέσως τὸ Μεταξᾶ, τοῦ ἐφόρσε τίς χειροπέδες και τὸν ἐρῃσε σὲ τὴ φυλακή... Ἡ Προσωπικὴ Κυβέρνησις τῆς Ἑλλάδος τὸν ζήτησε νά τὸν δικασθῇ. Ὁ Γέρος τὸν Μωριά, φρεναισμένος, ἔλεγε ὅτι κάθε δική ἦταν περὶ τῆ, καί ἔπερε οἱ Ἄγγλοι νά τοῦ τὸν παραδώσουν γιά νά τὸν κρεμάσῃ σὲ δέντρο.

Ἄλλ' ὁ Ἀρμοστής τὸν ἔστειλε στήν Κέρκυρα, με συνοδεία, νά δικασθῇ ἐπὶ τοῦ Ἐγκληματικοῦ Δικαστηρίου, πῶς ἀγίτης, πλάκος και κίβδηλος ὑπογραφοῦν μεγάλων ἀνδρῶν».

Ὁ Σπυριδὼν Μεταξᾶς ἢ Σηπλιᾶδης ἢ Μεσθενόπουλος κατεδικάσθη «εἰς τεταρτὴ ἐρκτήν». Ἀλλὰ κιντάχτε τὴν καταποσίωσίν του : Ὁ Διευθυντὴς τῶν φυλακῶν Κερκυρας κατοικοῦσε σὲ ἴδιο τὸ Κάστρο με τὴν οἰκογένειά του. Ἐχε μιά ὄραια κόρη, Εὐγενία τ' ὄνομα τῆς. Ὁ κατὰ δίκον λοιπὸν κατορθώσε νά τὰ φτιάσῃ μαζί τῆς, και ἡ ἐρωτικὴ αἰσθηματικὴ Κερκυραία, ἕνα βράδυ τῆς 5ης Δεκεμβρίου 1832 ἀνοίγει τὸ κελὸ τὸ Πῆπ τῆς και φεύγει μαζί του ! Ἐνα καρᾶνι ἐπερῃμε τὸ ἐρωτικὸ ζευγάρι σὲ μιὰν ἐστρμικὴ ἀκρογιαλιά. Ὁ καπετάνιος ἦταν καλὰ πληρωμένος με τὰ διαμαντικὰ τῆς κοκῶνας Εὐγενίας και τοὺς ἐπῆρε σὲ πλοῖο του, ποῦ ἀνοίξε ἀμέσως πανιά γιὰ τὴ Σμῶνην.

Ὁ Σπῆρος Μεταξᾶς ἢ Σηπλιᾶδης κλπ. ἐγκατεστάθηκαν σ' ἕνα οσιτάκι, στήν Ποιντα τῆς Σμῶνης, με τὴν ἐρωμένην του, και ἔκεισε δλον τὸν κόσμο ὅτι ἦταν... γιατροῦς, σπουδασμένους σὲ Πανεπιστήμιον τῆς Πάντοβας. Ἐδεχνε μάλιστα και τὸ διπλωμά του, με ὅδες τίς ὑπογραφῆς τῶν καθηγητῶν και τῆς σφραγίδος ἐν τάξει, μεσα σὲ χρυσὴ κορνίζα ! Ὁ αὐτὸ πεῖ εἰς βάσει ὅλην τὴν πλαστογραφικὴ δεινότητα. Γρήγορα ἀπέκτησε πελατεία. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἰνε δι εἰλε ἄλλοτε—στὴ νεανικὴ τὸν ἡλικία—ὑπηρετήσε ὡς βοηθὸς φαρμακοποιὸν στήν Τεργεστή και ἤξερε καί ἀπὸ συνταγές...

Ἀφοῦ ἔστειλε ἀρκετούς Ἕλληνας τῆς Σμῶνης και Ὄθωμανούς ἀρρώστους σὲν ἄλλο κόσμο, ὁ ψευτογιατρός ἐπῆγε νά ζῆσῃ, με τὴν ἀχώριστὴν τὸν Κερκυραία, σὲ τὴ Ζῆν, ὅπου και πέθανε με τὴ σειρά του σὲ 1857. Ὁ Θεὸς ἄς τὸν συχωρέσῃ...

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- Τὸ πολὺ φαί σπληνιάζει και τὸ λίγο μαρμαζιάζει.
- Δὸς κρασί νά βγῇ ἡ ἀλήθεια.
- Πατᾶς πατᾶ καλὸ δέν θέλε..
- Τὴν ἀποδραυνὴ δουλειά μὴν τῆ φυλᾶς γι' ἀέριο.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΦΙΡΜΑΝΙ ΤΟΥ ΧΟΤΖΑ

Μιά φορὰ ἕνας Σουλτάνος, ἐκεῖ ποῦ ἐτρωγε ἕνα ψάρι, πάνω στή διασίωη του κατὰσε ἕνα κόκκαλο κ' αὐτὸ πῆγε και σταμάτησε σὲ λαϊμὸ του.

Ὁ Σουλτάνος κινδύνευε νά πεθάνῃ και μαζεύτηκαν πολλοὶ γιατροὶ γιά νά τοῦ βγάλουν τὸ κόκκαλο, ἀλλὰ κανένας δέν μπόρεσε νά τὸ κατορθώσῃ.

Ἀπ' τὰ πολλὰ, σάν εἶδε κ' ἀπέδρε ὁ Βεζύρης τοῦ Σουλτάνου, ἀναγκάστηκε νά βάλῃ ἕνα ντελάλι και νά φωνάξῃ σὲ παζάρι πῶς ὁ Σουλτάνος ἔπαθε ἐπὶ και τὸς κ' ὅποιος ἔξερει νά πᾶν νά τὸν γι-ατρέψῃ.

Τ' ἄκουσε κ' ὁ Χότζας και μιά και δυὸ τράβηξε και πῆγε σὲ παλάτι.

Ζήγωσε κοντὰ σὲ Σουλτάνο και σάν τὸν εἶδε σὲ κακὰ χάλια, τοῦ εἰπε :

- Ἐγὼ θὰ σε γιατρέψω, πολυχρονημένε μου.
- Γιὰτρέμῃ με, ἀποκρίθηκε ὁ ἄρρωστος, και σοῦ δίνω χάρισμα ὅ,τι θέλεις. Ἐλα, ἐτοίμασέ μου τὸ γιατρό.

— Τὸ γιατρό σου εἰνε αὐτό, εἰπε ὁ Χότζας. Νά πῆς τὸ Βεζύρη σου νά βγάλῃ τὸ ροῦχα του και νά σταθῇ ἀνάποδα μπροστὰ σου...

Ὁ Βεζύρης θέλοντας και μὴ ἔκαμε κείνο ποῦ τὸν πρόσταξε ὁ ἀφέντης του, και ὁ Σουλτάνος σάν τὸν εἶδε νά ἀπέχῃ ὀλοσπίτσινος, με τὰ πόδια ψηλά, ξεκαθίστηκε στὰ γέλια κ' ἔτσι τὸ κόκκαλο πετάχτηκε ἔξω ἀπ' τὸ λαϊμὸ του και γλύτωσε τὴ ζωὴ του.

— Χότζα, μοῦ γλύτωσε τὴ ζωή, εἰπε σὲ τὸ τέλος ὁ Σουλτάνος. Πῆς μου, τί θέλεις νά σοῦ δώσω ;

— Ἐσοῦ νά εἶσαι καλὰ, πολυχρονημένε μου, ἀποκρίθηκε ὁ Χότζας. Ἐμένα μοῦ φτάνει γιά πληρωμὴ τὸ πῶς σοῦ γλύτωσα τὴ ζωή.

— Μὰ ὄχι, δέν πᾶει νά φύγῃς με τὰ χέρια ἀδειανά, ἐπέμεινε ὁ Σουλτάνος. Πρέτει νά σε πληρώσω. Λέγε μου τί θέλεις.

— Ἀφοῦ ἐπιμεινέις, πολυχρονημένε μου, ξαναεἶπε ὁ Χότζας, δός μου ἕνα φερμάνι ποῦ νά γράφῃ πῶς ὅποιος φοβάται τὴ γυναῖκα του, εἰνε ὑποχρεωμένος νά μοῦ δώσῃ ἕναν παρᾶ.

Ὁ Σουλτάνος γέλασε μὸλις τὸ ἄκουσε αὐτὸ και πέρασε τὸ Χότζα γιά κωτῶ.

Ἐτόσο ὑπόγραψε τὸ φερμάνι ποῦ τοῦ γύρεψε κ' ὁ Χότζας τὸ πῆρε κ' ἄρχισε νά γυρίζῃ σὲς πολίτες και στὰ γιορὰ. Κάθε παντρημένο ποῦ ἀντάμωνε, ἀφοῦ τοῦπανε κουνέντα, μὲν ῶταγε ὑστερα, με τρόπο, πῶς τὰ περνᾶει με τὴ γυναῖκα του.

Ὅλοι ὄσοις ρωτοῦσε τοῦ ἀπαντοῦσαν πῶς δέν περνοῦσαν καλὰ και πῶς φοβοῦνται τίς γυναῖκες του. Τότε ὁ Χότζας τοὺς ἐδεχνε τὸ φερμάνι και τοὺς ζήτησε ἀπὸ ἕναν παρᾶ.

Μάζεψε ἔτσι ἀρκετὸ διὸς και μὸλις γύρισε στήν πρωτεύουσα τράβηξε γιὰ τὸ παλάτι.

— Πῶς τὰ πέρασε σὲ ταξιδεῖ σου ; τὸν ρώτησε ὁ Σουλτάνος, Μάζεψες τίποτε ;

— Πῶς ! ἀποκρίθηκε ὁ Χότζας. Ἐφερα τὰ φλουριά με τὸ σακκί. Γιατὶ δέν ὑπάρχει στήν Οἰκουμένη ἀνθρωπος ποῦ νά μὴ φοβάται τὴ γυναῖκα του.

— Μπᾶ, ἔλεο ὁ Σουλτάνος, αὐτὸ ποῦ λές δέν εἶν' ἀλήθεια. Ἐγὼ παραδείγματος χάριν δέν φοβάμαι τὴ γυναῖκα μου. Ἀλλ' ἄς τ' ἀφήσοιμε αὐτὰ. Πῆς μου καλύτερα, μοῦφερες κανένα δῶρο ἀπ' τίς πολίτες ποῦ γύρισε ;

— Νά, σοῦφερα, πολυχρονημένε.

— Σάν τί μοῦφερες δηλαδή ;

— Σοῦφερα μὰ κοπέλα ποῦ δέν ὑπάρχει ἄμορφότερη ἀπ' αὐτὴ σὲν κόσμο, ἀποκρίθηκε ὁ Χότζας.

— Σᾶλα γὰ τὸ Θεὸ, τὸν δέκονε ὁ Σουλτάνος, σᾶμα μὴν τὸ μάθει ἡ Σουλτάνα και βῶθ τὸ μετὰ μου !..

— Πλήρωσέ μου τώρα κ' ἐσοῦ ἕναν παρᾶ ! φώναξε θριαμβευτικῶς ὁ Χότζας. Ἐτσι δέν γράφει τὸ φερμάνι σου ;

Ὁ Σουλτάνος ἀναγνώρισε τὸ δίκηο κ' ἀναγκάστηκε νά πληρώσῃ κ' αὐτὸς τὸν ἔξωτον Χότζα.

ΔΙΣΤΙΧΑ

Πῶς μοιάζει με τὴ μέλισσα ! Μέ-
(λι εἰνε τὸ φίλ σου,
καὶ ἀπὸ τὸ μέλι σου παρὸ τινάζεις
(τὸ κεντρί σου.
ΡΑΜΠΑΓΑΣ

Ἐλπιδες ! Μέσ' στὰ κώματα ποῦ
(βίου, χρυσοσπλάνη,
λαμπρὸ φροσφοροφάνηρο σοῦ νά-
(φου, τὸ λυμάνι..
Π. ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ

